

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] er, hvad der kan gøres mod det. Her har man gennem årene gjort forskellige forsøg på virkelig at få internationale aftaler i stand, som kunne forhindre, at disse uheldige forhold udviklede sig videre. Jeg tror, man må være klar over, at en international konvention eller aftale faktisk er nødvendig, idet denne forurening af havet jo meget ofte sker ude på det åbne hav, hvor man ikke har nogen mulighed for at gribe ind, uden at der foreligger et internationalt retsgrundlag. I 1926 forsøgte man at få afholdt en konference i Washington, og den gik ud på, at de enkelte lande skulle tage passende skridt for at sikre, at der ikke udpumpes olie, olieaffald el. lign. fra skibe indenfor arealer i 50—150 sømils bredde fra kysten. Det var faktisk en udmærket ordning, men den blev aldrig gennemført, da USA og England kom i uenighed om den, og så blev sagen stillet i bero. Danmark gav derimod klart udtryk for, at vi var villige til at underskrive konventionen.

I 1927 udsendtes en bekendtgørelse fra handelsministeriet, hvori vi beskæftigede os med det, vi selv kan beskæftige os med, nemlig de indre danske farvande, og hvori det hedder:

„I uddybede løb og gravede render er udpumpning og udskylning af olie og olie-rester forbudt.“

Her vil vi kunne gribe ind, hvis der konstateres overskridelser.

Herefter fulgte i folkeforbundsperioden i 30'erne et forsøg på at få en international ordning i stand, og det syntes at skulle lykkes op mod den tid, da den anden verdenskrig kom til udbrud. Så udåndede folkeforbundet, og dermed var det slut med forsøgene i den omgang på at få noget fornuftigt igennem.

I Danmark konstaterede man i januar 1937, at et meget stort antal søfugle var døde i Kattegat som følge af udtømming af olie, og det lykkedes oven i købet at finde ud af, hvilket skib det var, der havde båret sig så forkert ad. Men man stod ganske magtesløs overfor det, man havde ingen strafhjemmel til at tage fat på det. Man kunne ikke gøre andet end at udsende en henstilling på engelsk og dansk, der blev omdelt til alle tankskibe, der anløb dansk havn.

I januar måned i år har ulykken gentaget sig. Denne gang er det ikke lykkedes at finde ud af, hvilket skib det var, hvilket vel heller ikke har stor betydning, da man ikke kan gribe ind overfor det, men det har medført, at vi har gentaget udsendelsen af plakaten,

som jeg kan overrække spørgeren et eksemplar af.

Til slut skal jeg oplyse, at der i august måned affoldes en international kongres i Haag af dyrebeskyttelsesforeninger. Der har man i sinde at rejse spørgsmålet og lade det gå videre til UNESCO med krav om, at der bliver gennemført en international konvention.

Jeg tror desværre ikke, at vi fra dansk side kan gøre andet end fortsat uddele vor plakat og så håbe på, at en international aftale kommer i stand.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Formanden: Jeg skal foreløbig forbigå punkterne 2 og 3 på dagsordenen.

Man gik altså til:

Afgørelse af formandens forslag om behandlingen af Kongeriget Danmarks Hypotekbanks regnskab for regnskabsåret 1948—49.

Formanden: Som allerede meddelt går mit forslag ud på, at sagen henvises til et udvalg på 9 medlemmer, og at den efter udvalgsbetænkningens afgivelse underkastes to behandlinger efter reglerne for lovforslagsanden og tredje behandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette forslag som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

De to næste sager på dagsordenen kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Tredie behandling af forslag til lov om bygningsmæssige civilforsvarsforanstaltninger.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 4386).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 90 stemmer; 7 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.